

OUD HOORN

nummer **2**

28e jaargang,
15 juni 2006

In dit nummer o.a:

- Drie generaties Blokker en het nummer HN 1
- Van de bestuurstafel
- Sophie Bronsveld-Vitringa: een sterke vrouw
- Oosterkerk, monument in nood

Drie generaties Blokker en het nummer HN 1

Jan Blokker & Peter Dorleijn

Vooraf

Wie de Hoornse havens bezoekt, loopt de kans twee schouwen aan te treffen met het registratieteken HN 1. Enigszins verwarrend inderdaad, maar historisch correct. Wel vertonen ze een tamelijk verschillende aanblik. Het oudste vaartuig stamt uit 1916. Het is in 1995 verworven door Stichting De Hoornse Schouw en na ingrijpende restauraties in de zomer van 2003 officieel weer in de vaart gebracht. De andere schouw is van jongere datum. Deze vertegenwoordigt met zijn verhoogde boeisels en ijzeren overkapping een latere ontwikkeling waarbij het schip werd aangepast voor het vissen op de motor. Deze HN 1 is in bezit van Jan Blokker (geb. 9-7-1945), die er na het overlijden van zijn vader Klaas (1915-1993) mee bleef varen. Jan Blokker viste van 1961 tot 1965 mee op de HN 1, waarna hij een baan aan de wal kreeg. Ook deze HN 1 dient nu voor recreatief gebruik.

Omdat het nummer HN 1 decennialang verbonden was met het geslacht Blokker volgen we deze relatie tegelijk tot het huidige tijdstip. Over dit onderwerp achterhaalde en beschreef Jan Blokker zelf al het nodige, waaraan we hier een aantal passages ontleenen. Daarnaast citeren we op enkele punten uit de gesprekken die ik destijds voerde met vader Klaas Blokker voor 'Van gaand en staand want' Deel I. Een en ander kon nog worden aangevuld met informatie uit het archief van de Rijksdienst ter Uitvoering van de Zuiderzeesteenwet.

Van een botter naar een schouw

'Mijn grootvader Klaas Blokker, geboren op 3 september 1881 en overleden op 30 november 1965,

Doordat Klaas Blokker Sr. in 1910 de botter overnam van zijn schoonvader Jan Rinses, hier op de foto samen met zijn vrouw, ging het nummer HN 1 over naar de familie Blokker.

werd net als zijn vader visserman. Hij had begin vorige eeuw een kleine botter, de HN 56, maar verloor dit schip in de stormnacht van 14 november 1910, toen de

Hoornse boot de 'Vereeniging' losloeg van de steiger', schrijft Jan Blokker. De 'Hoornse boot' voer dagelijks met passagiers en goederen op en neer naar Amsterdam.

Oude foto van de Hoornse Veermanskade met vooraan de botter HN 1 (foto Westfries Archief).

De Visscherij Courant van 19 november 1910 schreef over deze gebeurtenis het volgende: 'Hoorn, 14 november 1910. Tijdens het stormweer van Donderdag en Vrijdag is de Hoornsche boot (de Vereeniging) los geslagen van de steiger waarvan het gevolg was dat de botters HN 25 en 56 bekneld geraakten tusschen het Hoofd en de boot zoodat ze beide buiten de vaart moeten. Van HN 25 is het roer stuk en over het geheel gekraakt, het schip maakt veel water. Ook de botter UK 50 welke hier in de haven lag heeft aan het bovenboord een flinke stoot van de boot gehad, welke ook repareren moet.'

De HN 25 behoorde toe aan Toon Selie. De HN 56 van Klaas Blokker

was zo zwaar beschadigd dat er niet meer mee gevaren kon worden. 'Mijn grootvader heeft toen het bottertje van zijn schoonvader Jan Rinses overgenomen. Het nummerde HN 1 en vanaf dat moment tot heden is dit nummer binnen de familie Blokker gebleven. Het was een klein bottertje, grootvader viste er alleen mee, meestal op bot met staande netten¹⁾. Omstreeks 1915 werd 't zo slecht in de visserij, je kon zowat geen personeel krijgen en de vis bracht niks op: 7 à 8 cent voor een pond bot en dan ving je gemiddeld 40 à 50 pond. Er kon dus geen knecht af en om nog enigszins aan de kost te komen ventte mijn grootmoeder, Aaltje Blokker-Rinses, de gevangen bot en schar

met een handwagen in de stad uit. Deze handwagen met de luikjes erop en de weegschaal heb ik nog altijd in mijn bezit en die is dus meer dan tachtig jaar oud!

'Oude houten schepen hebben veel onderhoud nodig. Elke keer als er iets verdiend werd, ging het weer op aan de hellingbaas. Er was dus behoefte aan goedkopere schepen waar vooral minder onderhoud aan was. Vanuit Friesland kwamen tussen 1910 en 1915 de eerste schouwen naar Hoorn. Het waren kleinere, handige scheepjes, bijzonder geschikt voor het staandewantvissen. De aanschaf- en onderhoudskosten waren laag.' 'Ook grootvader stapte over op een schouwtje dat hij kocht op

Durgerdam. Het bottertje verkocht hij aan de gebroeders Jansen in Elburg. Het kreeg daar het nummer EB 60, waaronder het nog steeds vaart. Grootvader heeft maar kort met het schouwtje gevist; het was een 'omval', niet erg stabiel. In 1916 heeft hij bij Jaap Heijman in Enkhuizen een ijzeren schouw laten bouwen²⁾. Dat werfje heeft er toen vier gemaakt: één voor de Mantels in Wijdenes (WDN 11), één voor de vader van Jouke Volgers (EH 1) en één voor Marken. Die schepjes kostten toen f 1.000,- en voor een paar honderd gulden werden er in Hoorn zeilen op gezet.'

'Van toen af aan ging je als visserman zachtjesaan vooruit: je kreeg weer wat meer voor je vis en je had weinig onkosten. Er kon meer en beter viswant aangeschaft worden. In de haring- en ansjovistijd kwam er een knecht aan boord, dat was dan meest een Marker. 's Zomers voeren die lui op de logger.'

'Mijn vader Klaas Jr., geboren 10 februari 1915 en overleden 5 november 1993, is na de lagere school op twaalfjarige leeftijd als knecht bij zijn vader aan boord gekomen en heeft dus nog op haring en ansjovis gevist. In die tijd ging alles nog op de zeilen. Maar in 1931 kwam er een motortje in de schouw, een éencilinder Bolinder van 6 PK. Dit was een hele verbetering want nu kon je ook vissen als 't blak was.'

Uit de periode van vlak na de afsluiting van de Zuiderzee in 1932 biedt het archief van de Rijksdienst ter Uitvoering van de Zuiderzee-steunwet interessante aanvullingen op het verhaal. Zo blijkt uit de formulieren voor bepaling van de Waardevermindering dat de Bolinder werd voorafgegaan door een 'Waffel'-motor van 1928, geplaatst in 1929. De waarde van de schouw inclusief inventaris en

Opgave eigendommen Klaas Blokker ter bepaling van de waardevermindering (1933)

59 perkjes botnetten
 33 staande ansjovisnetten
 49 staande haringnetten
 4 botsleepnetten
 10 spleten aalwant
 27 stel simmen
 11 loodsimmen
 12 boeien
 7 enkele ankertouwen
 6 dubbele ankertouwen
 16 knepeltouwen
 8 haringfuiken
 14 schuttingen voor haringfuiken
 51 botnetstokken
 52 kogels
 3 karen
 2 hoepelnetten
 2 strijknetten
 2 mandjes
 1 kluiffok
 2 bezanen
 1 grootzeil
 1 stagfok
 13 ankers
 200 kurken
 20 kg lood
 2 klaarzakken
 1 schouw H.N. 1 incl. inventaris en 2 zeilen excl. motor

Commissie J. van Hengel,
 W. van Goor en W. Visser Hzn
 27-12-'33

twee zeilen, exclusief motor, werd gesteld op f 583,-, van de overige zaken op f 1.209,-, totaal f 1.792,-. Twee haringkommen kwamen niet voor taxatie in aanmerking omdat ze na de peildatum 25 juli 1918 waren aangeschaft. Als gevolg van de Afsluiting zou de werkelijke waarde nog maar f 392,- bedragen. De waardevermindering beliep dus f 1.400,-. Na aftrek van

onder meer een schuld wegens verleend krediet kwam Klaas Blokker in aanmerking voor een tegemoetkoming van f 70,- per jaar.

Begin 1935 werd het er voor hem niet gemakkelijker op: 'Mijn zoon Klaas is op 18 dezer in militairen dienst getreden en ingelijfd bij het korps Pontonniers te Dordrecht', schreef hij naar de Rijksdienst. Omdat het onmogelijk bleek om het bedrijf in zijn eentje op de oude voet voort te zetten, vroeg hij verhoging van zijn geldelijke tegemoetkoming aan. Ook het visventen door zijn vrouw betekende niet veel meer, getuige een rapportje van inspecteur Klaas Boor: 'Vrouw vent Dinsdags en Vrijdags, voorheen met bot, thans alleen met wat paling. Dinsdag met 8 pond paling uit geweest.' Blokker: 'Ze koopt de visch aan den afslag en wanneer ze nog eens met een auto van elders worden aangebracht, koopt ze daar ook nog wel iets van. Hoeveel schat u de verdiensten? Nog geen daalder per week.'

Na de Afsluiting

Nadat Klaas Jr. zijn dienstplicht had vervuld, besloot hij om niet weer bij zijn vader aan boord te stappen: 'Je wordt wat ouder en dan wil je voor jezelf beginnen, nee, bij vader blijven was er niet bij. In '36 nam ik van de HN 12 een haringkamer over. Moest ik nog 'n schip hebben. Dat werd een Wieringeraak van Westerland af. Je moet rekenen, ik kon voor 't IJsselmeer geen vergunning krijgen, dus ik moest buiten de Afsluitdijk vissen, met de haringkammers.

Van het begin af aan kampte Klaas Jr. met tegenvallers en onvoorziene uitgaven. Maar wat hem de das omdeed, waren de teruglopende haringvangsten, wat door de biologen al was voorspeld. De traditio-

Vader en zoon Blokker halen ansjovisnetten vanuit de vlet over in de schouw.

nele paaiplaatsen van de Zuiderzeeharing waren vervallen en omdat de Waddenzee geen compensatie voor dat verlies bood, was de soort tot uitsterven gedoemd. De meeste vissers geloofden niet in deze theorie en investeerden fors in haringkamers en -fuiken. Uiteindelijk waren het alleen de nettenhandelaren die goed verdienen hebben aan de haringvisserij buiten de dijk. De visserman bleef met de schulden zitten. 'Die eerste haringteelt heb ik in totaal f 1.000,- van de afslag gehaald, maar daar gingen al je onkosten nog vanaf. 't Volgend jaar, dat was 1937, heb ik niet eens één kwartje gebeurd.'

Om niet steeds verder in het krijt te raken, deed Blokker in 1937 bij een openbare verkoping al zijn spullen van de hand. 'Toen bracht dat zootje net op wat ik aan schulden had gemaakt, dus ik kon iedereen betalen, maar ik was wel los.' Er zat niet veel anders op dan weer bij vader te gaan vissen. De toekomstperspectieven waren ech-

ter niet bijster rooskleurig. Daarom accepteerde Klaas Jr. in 1938 een hem, als 'zoon van belanghebbende' in de zin van de Zuiderzeesteunwet, aangeboden betrekking als corveeër. Door de oorlog verloor hij deze baan echter al snel. 'Halfweg de zomer van '41 kreeg ik gedaan met een goed jaar wachtgeld.'

Jan Blokker vult het verhaal aan: 'Op 12 december 1938 moest vader zich melden bij het Korps Pontonniers en Torpedisten aan de Buitenwalevest in Dordrecht. Hier kwam hij meer vissers tegen, onder anderen Sijmen de Boer uit Volendam, bijgenaamd Sijmen van Petje. Ze zijn altijd bevriend gebleven. Mijn vader heeft de schouw toen meegenomen en hem neergelegd in de Wantijhaven in Dordrecht. Hier leerde hij mijn moeder kennen; de jachthaveneigenaar werd later zijn zwager. Om nog wat bij te verdienen ging hij op de rivieren vissen; hij was in het bezit van een grote visakte, uitsluitend voor de rivieren.' Nog vóór zijn ontslag uit de dienst moet de

schouw al zijn verkocht aan de gebroeders Pot uit Hemelum en omgenummerd in GA 4.

In het archief van de Zuiderzeesteunwet bevindt zich een aantal handgeschreven notities van inspecteur Boor over de Blokkers. Zo schreef hij op 14 oktober 1941 over Senior: 'Deze heeft indertijd zijn vaartuig verkocht en vischt nu met een klein bootje. De verdiensten hiermede zijn niet zoo groot. Natuurlijk heeft Blokker er spijt van dat hij zijn groote vaartuig heeft verkocht doch gedane zaken nemen geen keer.' Het schrijnende van de situatie spreekt duidelijk uit een opgave van de belastingdienst. Blokker werd over het jaar 1938-'39 aangeslagen voor een inkomen van f 600,-, bestaande uit f 475,80 aan Zuiderzeesteun plus f 124,20 verdienste uit de visserij.

Tot slot nog een notitie van inspecteur Boor van 13 november 1943: 'Blokker [Sr.] is altijd een bonafide visscher geweest; in Hoorn behoorde hij tot de grootste bedrijven. Hij had zelfs ook nog haringkommen. Toen zijn eenigste zoon Klaas korveeër werd, heeft hij zijn groote vaartuig verkocht en heeft hij zich een klein schouwtje aangeschaft waarmede hij toen alleen ging visschen onder de wal. Natuurlijk heeft hij alle soorten netten, o.m. fuiken en hoekwant. Inmiddels is de oorlog uitgebroken en kwam zijn zoon weer thuis. Eerst had deze nog wachtgeld doch toen dit ophield, is hij bij vader aan boord gegaan omdat die, hoewel overigens gezond, reeds 60 jaar was geworden en hij roeiende bij zijn netten moest komen, wat hem langzamerhand wat zwaarder viel. En zo zit de jonge man, 28 jaar, nog op het vaartuig. Deze is er van overtuigd dat dat bezwaarlijk een levensvatbaar bedrijf is. Anderen arbeid heeft hij nooit verricht, uitgezonderd dan die paar jaren van corveeërschap. Hij rekent er op,

dat hij weer een overheidsbetreking zal kunnen bekomen en zal inmiddels zijn vader blijven helpen in zijn bedrijf. De zoon Klaas maakt een hoogst gunstigen indruk op mij en staat te Hoorn dan ook goed aangeschreven.'

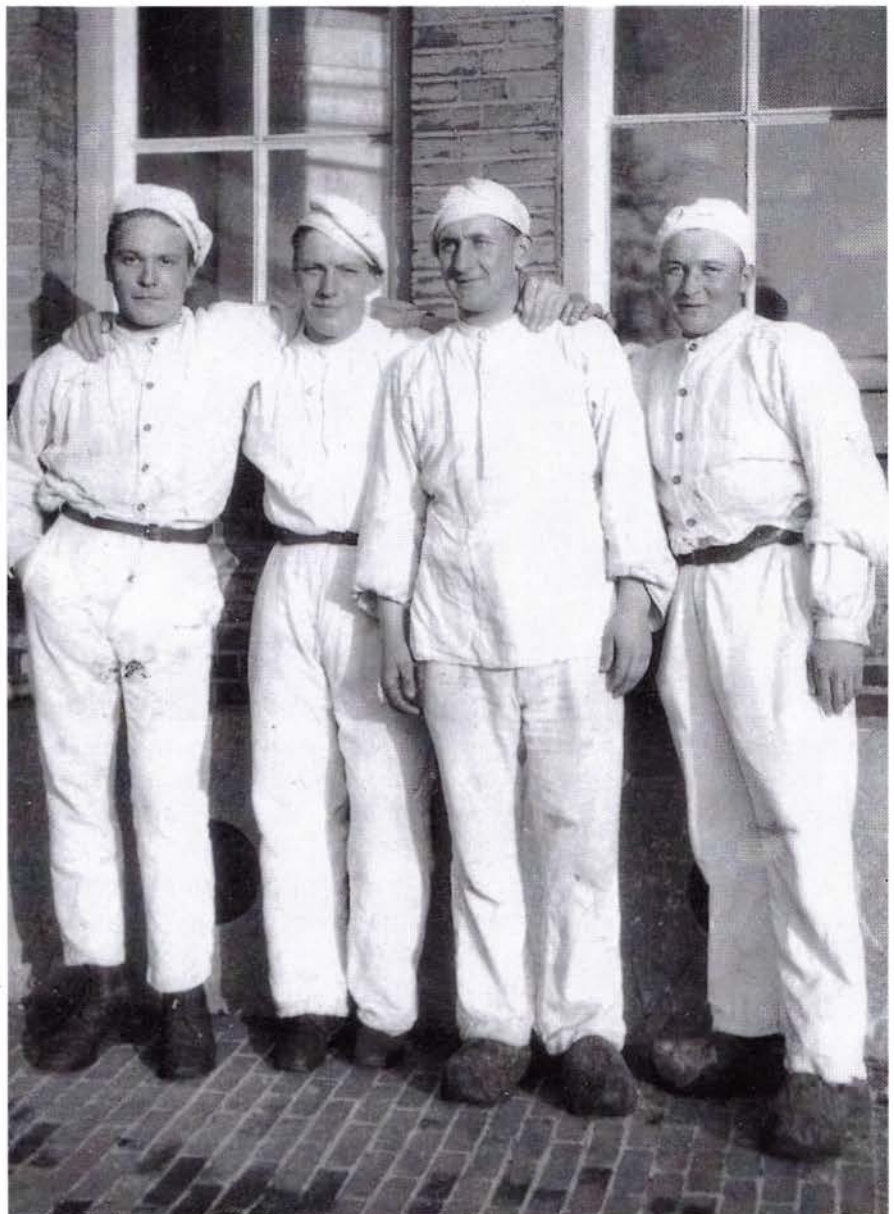
GA 4, HL 10, HL 5

Doordat Klaas Blokker Sr. vlak voor of in het begin van de oorlog zijn schouw verkocht, splitst ons verhaal zich vanaf dat moment in tweeën. Enerzijds volgen we het visserijbedrijf van de Blokkers in zijn verdere ontwikkeling. Daarnaast besteden we aandacht aan de verdere levensloop van de in 1916 gebouwde schouw. We beginnen met het laatste.

Het was Bouke Pot (geboren 1894) uit Mirns bij Bakhuizen die de voormalige HN 1 overnam en omnummerde in GA 4 (Gaasterland). Thuishaven werd Laaxum. Bouke viste met zijn zoon Harmen (geboren 1915).

Op een Bemanningskaart uit 1940³⁾ staat de hulpmotor in het vaarttuig omschreven als een 1-cilinder 'Wafland' van 7 à 10 PK, bouwjaar 1936, brandstof benzine. In 1941 blijkt deze motor te zijn vervangen door een uit 1927 stammende Ford A van 40 PK, brandstof benzine-petroleum. Inmiddels is ook zoon Hendrik (geboren 1911) aan boord gekomen.

In 1942 komt de vader niet meer voor op de Bemanningskaart; Harmen staat nu vermeld als schipper-vergunninghouder. Hij voer met zijn broers Hendrik en Jacob (geboren 1909). De schouw werd omgenummerd tot HL 10. De drie broers visten met 'snoekbaarsnetten, zegen, sleepnetten, aalhoekwant en kuilen en fuiken'. De gebroeders Pot lieten in 1948 een nieuwe, grotere motorschouw bouwen van 11 bruto registerton (de oude mat 8 br.reg.ton). Het nieuwe vaarttuig kreeg de naam

Jonge Zuiderzeevissers tewerkgesteld als corveeër. Tweede van rechts Klaas Blokker Jr., rechts Sijmen 'van Petje'.

'Janneke'. Er kwam een 15 PK Deutz in van 1937.

De oude schouw bleef in Laaxum en kwam in handen van de gebroeders Jan Ykes Visser (1905-1974), vergunninghouder, en Age Ykes Visser (geb. 1910). Zij hadden daarvoor de HL 15, een houten jol uit 1907. De schouw kreeg echter HL 5 als registratie en bovendien, naar plaatselijke traditie, een naam: 'Poolster'. Er werd gevist met hoekwant op paling en met staande netten op bot, snoekbaars en

baars. Volgens de Bemanningskaart 1949 stond er op dat moment een 10 PK Deutz gasolietmotor in de schouw. Later is er door Lub in Enkhuizen een Samofa diesel van 20 PK in gebouwd; deze stond er nog in toen Stichting De Hoornse Schouw het schip in bezit kreeg. Door ziekte gedwongen moest Jan Ykes Visser in 1968 stoppen. Hij leverde op 12 december van dat jaar zijn vergunning in. Age Ykes zag geen kans om zijn broers deel over te nemen en dat betekende

Klaas Blokker Sr. in de boot waarmee hij en zijn zoon de oorlog door visten. Het scheepje werd gebouwd door oud-visserman Piet Roovers en kostte f 60,-.

het einde voor hun visserijbedrijf. Age is toen op zijn achtenvijftigste nog schilder geworden. Door verkoop omstreeks 1970 van de HL 5 aan C. Maters in Velzen verzeilde de bejaarde schouw in de recreatievaart. De nieuwe eigenaar maakte er weer een zeilschip van door onder meer de ijzeren kap te laten verwijderen en een nieuwe mast, zwaarden en zeilen aan te schaffen.

HN 1, vervolg

We keren nu weer terug naar Hoorn om te weten te komen hoe het de Blokkers verder verging. Jan Blokker schreef: 'In de oorlogsjaren had mijn grootvader dus geen schip meer, hij viste nog wat met de roeiboet. Mijn vader was ontslagen uit militaire dienst en had geen werk. Het was oorlog en ze wilden niet vissen voor de Duitsers, dus werd er ook geen nieuw schip aangekocht. Met de houten fuikenboot hebben ze de oorlogsjaren doorgevestigd, vooral met fuiken. Ze hadden plaatsen op de hoek van De Haai, op het Zeehoofd⁴⁾ en in de Westerhaven. De vangst werd grotendeels ge-

ruild voor andere etenswaren zoals aardappelen, groenten, fruit en melk. Zo bleef je toch in leven tijdens de oorlogsjaren!'

'Na de oorlog heeft mijn vader de vergunning overgenomen en in 1946 een kotter gekocht. Deze kreeg het nummer HN 1 en de naam 'Riek', naar mijn moeder. Ze zijn in 1943 getrouwd. Vader ging met de kotter naar zijn schoonvader in Dordrecht, die daar een smederij en motorenwerkplaats had, om er een andere motor in te bouwen. Dit was niet zo'n goede keuze, want hij heeft er heel veel pech mee gehad. Het kuilen zat ook niet echt in z'n bloed; het altijd maar 's nachts aan het werk moeten zijn vond hij maar niets. Het was toch meer een staandewantvisser.'

'Vader heeft de kotter toen verkocht en opdracht gegeven aan Jaap Heijman in Enkhuizen om een nieuwe schouw te bouwen. Deze werd volledig getuigd, inclusief kluiver en bezaan. Tjib Lub zette er een tweecilinder Lister motor in van 16 PK. Ook deze schouw kreeg het nummer HN 1. In 1948 ging hij ermee vissen en

De HL 10, ex HN 1, komt het haventje van Laaxum binnen.

kwam Klaas van Hinte bij hem aan boord als knecht. In het voorjaar hoeken en fuiken en vanaf 1 juni snoekbaars vissen. In het najaar nog wat fuiken zetten voor de schierpaling en in de wintermaanden werd er op de zeilen aan de sleepnetten getrokken samen met de HN 11 van de gebroeders Homan. Mijn vader was een goede snoekbaarsvisser (met staande netten) en kon dan ook goed zijn portie vangen. Ze visten over het hele IJsselmeer en waren vooral veel te vinden aan de zuidwal van Muiden tot aan Elburg, Harderwijk en Spakenburg. Ze waren dan wel de hele week van huis af, maar maakten in andere havens veel vrienden. Klaas van Hinte kon aardig zingen en zo gebeurde het nogal eens dat een avondwandeling langs de haven eindigde in een gezellig café.'

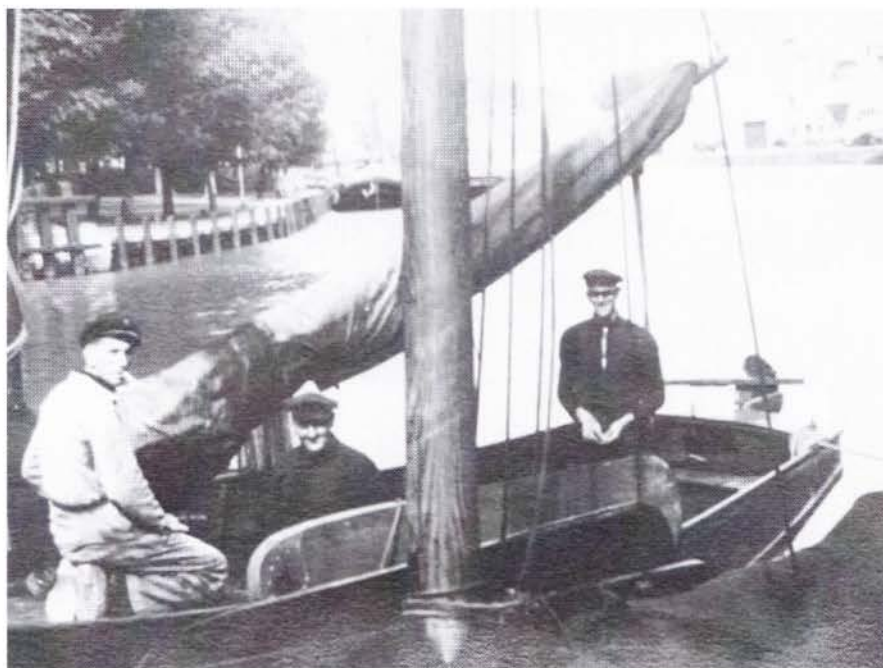

Bij de Hoofdtoren begin jaren vijftig vorige eeuw. Klaas Blokker met in de bakfiets zijn dochters Margreet en Tineke. Met de kar werden visspullen vervoerd. Mogelijk is de man met de pet havenmeester Snijder.

'Het schouwkje was eigenlijk iets te klein en had een te licht motortje. Als het weer slechter werd en er te veel wind was kon de motor het niet aan en moesten de zeilen erbij, maar voor het vissen had je eigenlijk alleen maar last van die zeilen. Dus óf een zwaardere motor óf een andere schouw met een zwaardere motor. Het werd het laatste. In het najaar van 1956 visten we bij Stavoren en daar lagen drie schouwen te koop. Mijn vader kocht toen de ST 2 van Popke Visser. De schouw was een meter langer en er stond een 20 PK Bolinder gloei-kopmotor in. Deze motoren waren heel sterk. In Hoorn hadden de HN 11 en de HN 3 er ook één in staan. De schouw was ook voorzien van een stalen buiskap, dat was voor Hoornse begrippen nieuw, en lastig, dachten ze. Maar al snel bleek dat je heel veel plezier had van die buiskap: veel minder buiswater over je heen en dus ook veel minder water om er weer uit te scheppen. Bij slecht weer ging je onder de buiskap staan sturen.'

De kleine Heijman-schouw werd verkocht aan meester metselaar J. Bakker in Hoorn. Later kwam hij in andere handen en werd er een kajuit opgezet. Het scheepje ligt momenteel in Muiden en draagt opnieuw het nummer HN 1.

Jan Blokker vervolgt met het verhaal over de schouw uit Stavoren: 'Ook deze schouw kreeg weer het nummer HN 1. Het vaartuig was in 1936 gebouwd bij de firma Westerdijk te Terhorne. De naam was toen 'De kleine Wim' en het nummer HI 58. Rinze Visser, een Lemster visserman die verhuisd was naar Hindeloopen, heeft het laten maken. Er werd een T-Ford benzinemotor uit 1930 ingebouwd. De schouw kreeg als bijnaam 'De Kaaskorst', omdat hij erg rond was gebouwd: hoge kop, hoge kont. In 1946 werd het schip verkocht aan Popke Visser en

De tweede Heijman-schouw met midden Klaas Blokker Jr. en achterop zijn maat Klaas van Hinte met op z'n knieën Cor de Reus van de HN 48.

kreeg het visserijnummer ST 2. Popke Visser liet in 1950 de schouw opboeien en er een 20 PK Bolinder in zetten. Er werden ook extra spanten in gezet. Later is de buiskap erop geplaatst en is de mast ingekort. Door het schip door te zagen en er aan weerskanten een

wig tussen te plaatsen hebben ze ook de kop en de kont laten zakken.'

Jan Blokker eindigt zijn verhaal met de volgende, vooral meer persoonlijke herinneringen aan de naoorlogse periode. 'Na mijn schoolopleiding ging ik begin

Kortstondig droeg een kotter, links in beeld, het nummer HN 1.

Op deze foto van de bekende Nunspeetse kunstschilder Jos Lussenburg sjouwen Klaas Blokker en Klaas van Hinte een teil met hoekwant de wal op. Jan Last, 'de Dokter', voorheen visser met de HN 31, loopt een stukje mee.

jaren zestig samen met mijn vader vissen op de HN 1. In het voorjaar hoeken en in de zomer en winter snoekbaars vissen. In het najaar van 1962, net voordat de strenge winter inviel, visten we met botnetten bij de Afsluitdijk en zijn we een dag voor de kerst nog naar Hoorn gekomen. Dat was maar goed ook, want het IJsselmeer ging voor meer dan drie maanden dicht. Na deze lange winter werd de eerste lijn- en fuikenaal aangevoerd in de week van 20-26 april en losten wij die week voor f 1.067,- op de afslag. De eerste week was ook de beste van het hele jaar, want 1963 was een heel slecht jaar. Waar je ook viste, nergens was met de netten snoekbaars te vangen.'

'In het najaar van 1965 ben ik gestopt met vissen. Ik moest toen nog veertien maanden dienstplicht

Achterin de HN 1 is Jan Blokker, mede-samensteller van dit artikel, in de weer. Begin jaren '60 viste hij enige tijd bij zijn vader.

Een deel van de Hoornse 'spekbakkenvloot' begin jaren '50 met vooraan de HN 1 van Klaas Blokker Jr. Vervolgens de HN 20 van Arend de Beer, nu eigendom van Stichting De Hoornse Schouw, en de HN 48 van Cornelis de Reus. De volgende nummers zijn niet goed leesbaar maar betreffen vermoedelijk de HN 11 van de gebroeders Homan, de HN 55 van Evert de Best en de HN 53 van Jan de Best, ook wel 'de Spoorman' genoemd..

vervullen; ik had namelijk al een keer uitstel gehad. Mijn vader ging verder met Klaas van Hinte en heeft tot zijn zeventigste jaar nog gevist. In 1985 werd zijn vergunning niet verlengd en moest hij noodgedwongen stoppen. Ik werkte al jaren als kok in 'De Krententuin' [het voormalig Huis van Bewaring op het Oostereiland] en kwam dus niet meer in aanmerking om de vergunning over te nemen.' 'Als derde generatie van de familie Blokker vaar ik nog altijd met de HN 1, al is het dan nu recreatief, en doe ik ook elk jaar de vissersplaatsen langs het IJsselmeer aan. De schouw is nog altijd in originele staat zoals 50 jaar geleden. Als je de netten of het hockwant aan

boord brengt kun je zo weer gaan vissen (wel even een vergunning regelen). Het is een vissersschip van de naoorlogse vernieuwing waarin de zeilvisserij overging naar meer motorvermogen, waardoor je altijd op zee kon zijn. De zeilen werden alleen nog gebruikt in de wintermaanden, als er met sleepnetten op snoekbaars werd gevist. Vanaf 1969 werd het vissen met sleepnetten verboden en daarmee verdween ook de tuigage op de schouwen; aan een slingerzeiltje had je toen genoeg. Ik heb mooie herinneringen overgehouden aan de tijd dat ik zelf viste en ben trots dat ik als derde generatie van de familie Blokker nog met het nummer HN 1 vaar.'

Noten

1. Zie voor de geschiedenis van de HN 1/EB 60 ook 'Historie van de Elburger vissersvloot' van Wim van Norel, blz. 319-327.
2. Afmetingen en inhoud van het schip staan op een aangifteformulier voor het Centraal Register uit 1942 vermeld als: lengte 8.30 m., breedte 2.70 m., 7,83 br. Registertonnen (van 2,83 m³) en 3,52 netto registertonnen.
3. Bemanningskaarten in het archief van de Rijksdienst ter Uitvoering van de Zuiderzeesteunwet. Lelystad.
4. Zeehoofd: blinde strekdam, in zee lopende vanaf het Grote Havenlicht.